

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 81.743 van 9 juli 1999
in de zaak A. 82.609/VII-17.795**

In zake: XXX
die woonplaats kiest bij:
Advocaat K. VERSTREPEN,
kantoor houdende te Antwerpen,
Rotterdamstraat 23

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX
nationaliteit, op 19 februari 1999 heeft ingediend om de
schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het
bevel van de Minister van Binnenlandse Zaken van 10
december 1998 om het grondgebied van het Rijk te
verlaten, aan verzoekende partij betekend op 27 december
1998;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 2 juni 1999
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 juni 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
E. FLAMAND die, loco Advocaat K. VERSTREPEN verschijnt
voor verzoeker, en van Advocaat E. MATTERNE, die ver-
schijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste
Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Overwegende dat verzoeker, van XXX
nationaliteit, België is binnengekomen zonder vooraf-
gaande toestemming; dat hij op 16 oktober 1998 huwde met
S., van Belgische nationaliteit; dat verzoeker op
4 november 1998 een aanvraag tot vestiging indiende; dat
hij hiertoe een XXX paspoort voorlegde, geldig tot
3 september 2001 (stuk 3 van het administratief
dossier), dat echter niet voorzien was van een visum;
dat hem hierop een bijlage 13, houdende bevel om het
grondgebied te verlaten, werd afgeleverd;

Overwegende dat de bestreden beslissing als
volgt luidt:

"(...)

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
genomen op 10 december 1998

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde
van de Minister van Binnenlandse Zaken
wordt aan XXX
geboren te K. in 1973
van XXX nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk
op 11 januari 1999

(datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende staten :

Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Oostenrijk, Griekenland

REDEN VAN DE BESLISSING :

Art. 7, 1° lid 1 van de wet van 15 december 1980 :
'verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de in art 3 vereiste documenten : geen visum'.

(...)"

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 10 van de Grondwet doordat aan verzoeker een bijlage 13 werd afgeleverd, terwijl in gelijkaardige gevallen steeds een bijlage 20 wordt afgeleverd, dat het bevel om het grondgebied te verlaten in de bijlage 20 wordt gemotiveerd op basis van artikel 7, 2°, van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), terwijl de bijlage 13 gemotiveerd wordt op basis van artikel 7, 1°, van de Vreemdelingenwet, dat bij de afgifte van een bijlage 20 verzoeker nog een verzoek tot herziening had kunnen indienen bij de Minister van Binnenlandse Zaken, terwijl dit bij de afgifte van een bijlage 13 niet meer mogelijk is, dat zulk een onderscheid in behandeling van volkomen gelijkaardige situaties, om totaal onduidelijke redenen, een discriminatie uitmaakt die elke wettelijke grondslag mist;

Overwegende dat het door artikel 10 van de Grondwet gegarandeerd gelijkheidsbeginsel voorschrijft dat zij die zich in een zelfde toestand bevinden op gelijke wijze dienen te worden behandeld; dat het gelijkheidsbeginsel evenwel niet uitsluit dat een onderscheid wordt gemaakt indien dit berust op objectieve gronden; dat verzoeker weliswaar aanvoert dat er een onderscheid in behandeling wordt gemaakt in identieke situaties, doch nalaat deze ongelijke behandeling met concrete gegevens te staven; dat verzoeker immers niet aantoonst in welke gelijkaardige gevallen dan wel een bijlage 20 zou zijn afgeleverd; dat de aangevoerde discriminatie aldus niet kan worden nagegaan; dat verzoeker evenmin aanvoert dat de wetgeving terzake foutief zou zijn toegepast; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel, eerste onderdeel de schending aanvoert van artikel 48, 52 en 59 van het EG-verdrag, doordat verzoeker, als echtgenoot van een Belg, beschouwd dient te worden als gelijkgesteld met een EG-onderdaan, dat EG-onderdanen rechtstreeks uit artikel 48, 52 en 59 van het EG-Verdrag het recht putten om het grondgebied van een andere lidstaat binnen te komen en er te verblijven, dat, krachtens het arrest van het Hof van Justitie van 8 april 1976 inzake de heer Jean Noël Royer (Jurisprudentie van het Hof van Justitie, 1976, 497), het feit dat verzoeker niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden voorzien in artikel 2 van de Vreemdelingenwet niet volstaat om hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven;

Overwegende dat, zoals verzoeker zelf aangeeft, onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie en hun familieleden, uit het EG-Verdrag het recht putten om het grondgebied van een andere lidstaat binnen te komen en er te verblijven; dat het door

verzoeker aangehaalde arrest van het Hof van Justitie van 8 april 1976 het geval beoogt van een Frans onderdaan die zich naar België begeeft; dat er in onderhavig geval geen sprake is van zulk een intra-communautaire migratie, doch enkel van het overschrijden van een buitengrens van de Europese Unie; dat geen van aangevoerde verdragsbepalingen derhalve op verzoekers rechtstoestand van toepassing zijn; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel, tweede onderdeel de schending aanvoert van de artikelen 8 en 9 van Richtlijn 64/221 van de Raad van de Europese Gemeenschap van 25 februari 1964, doordat tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, meer bepaald de bijlage 13, geen enkel schorsend beroep kan ingesteld worden, terwijl artikel 8 van de Richtlijn stelt dat eenieder tegen de te zijn aanzien genomen maatregel tot verwijdering van het grondgebied moet kunnen beschikken over de mogelijkheden van beroep die voor de eigen onderdanen openstaan tegen bestuursrechtelijke besluiten, dat het voormelde arrest Royer van het Hof van Justitie verder bepaalt dat de betrokkene reeds voor de tenuitvoerlegging van de uitwijzingsmaatregel de mogelijkheid moet krijgen om een opschortend beroep in te stellen, dat het bestreden bevel verzoeker verplicht het land te verlaten zonder hem de mogelijkheid te verlenen om zich bij de in artikel 9 van de Richtlijn genoemde overheidsinstantie te voorzien;

Overwegende dat Richtlijn 64/221 luidens artikel 1 betrekking heeft op onderdanen van lidstaten en hun familieleden die verblijven in of zich begeven naar een andere lidstaat van de Gemeenschap; dat er in onderhavige zaak geen sprake is van zulk een intra-communautaire migratie, maar enkel van het overschrijden van een buitengrens van de Europese Unie; dat de bepa-

lingen van de Richtlijn derhalve niet op verzoeker van toepassing zijn; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker aanvoert dat er een prejudiciële vraag dient gesteld te worden aan het Hof van Justitie overeenkomstig artikel 177 van het EG-Verdrag, met betrekking tot de tegenstrijdigheid tussen het bevel om het grondgebied te verlaten en de regels van vrije vestiging binnen de Europese Unie, bepaald in artikel 52 en volgende van het EG-Verdrag;

Overwegende dat, luidens artikel 177, derde lid, van het EG-Verdrag, een rechterlijke instantie waarvan de beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep, gehouden is een vraag van gemeenschapsrecht die voor haar rijst, te verwijzen naar het Hof van Justitie; dat, gelet op het antwoord op beide onderdelen van het tweede middel, de opgeworpen prejudiciële vraag niet relevant is voor de oplossing van het geschil, dat de aangehaalde bepalingen van het Verdrag en de Richtlijn immers dermate duidelijk zijn dat de juiste toepassing van het gemeenschapsrecht evident is; dat, luidens de rechtspraak van het Hof van Justitie (Hof van Justitie, 6 oktober 1982, Cilfit/Ministerie van Volksgezondheid, 283/81, Jur., 1982, 3415), de Raad van State in zulk geval de vraag niet dient te stellen;

Overwegende dat niet voldaan is aan de eerste van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief gestelde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek om, overeenkomstig artikel 177 van het EG-Verdrag, een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie, wordt afgewezen.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen juli 1900 negenennegentig, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.